

A korcsmárosleány

Egyszer egy korcsmárosnak volt egyetlenegy gyönyörű leánya. A korcsmáros igen gazdag volt, a leány pedig igen szép, okos és bátor. Mivel pedig messze elfutamodott a híre, hogy a korcsmáros gazdag, megtudták ezt a zsványok is, akik negyvennyolcan voltak egy bandában, és több erdőben laktak. Egyszer a korcsmáros elment a feleségével a szőlőbe bort vásárolni, és csak a leány maga maradt otthon. Eljöttek a korcsmába tizenketten és a leánynak azt mondták, adja elő minden pénzüket, másképp megölik. A leány föltalálta magát, és azt mondotta:

– Jól van, mindjárt idehozom a pincéből!

Ezzel fogta a pincekulcsot, lement a pincébe és magára zárta az ajtót. Várták a zsványok, kikerestek mindent, de pénzt sehol sem találtak, elkezdtek tehát a pincét fúrni, hogy a lyukon majd bemennek. A leány ezt észrevette, körülnéz a pincében, hát látja, hogy egy szegen függ egy bárd, melyet az apja nem igen régen köszörültetett meg; kezébe fogta tehát azzal az akarattal, hogyha majd a zsványok közül akármelyik le akar bújni, levágja a fejét. Fúrtak is már a zsványok egy jó nagy lyukat, s legyugta egyik a fejét, a leány lecsapta és lerántotta a többi testet a pincébe.

– Jól van – mondták a többiek –, egy már lent van, bújjál te is!

Az is bebújt, azt is lecsapta és lerántotta, így járt a harmadik, negyedik, mikor már csak kettő maradt, kiáltoztak a többieknek, de senki sem felelt, azt mondja tehát az egyik a másiknak:

– Te, az a lány alighanem csinált valamit a mi barátainkkal, másképp szólnának azok, vagy az ajtót kifeszítették volna, ne bújjunk mi le, hanem gyerünk haza, azok már elvesztek!

Ezzel, amit lehetett, rabolván elmentek; addig a korcsmáros is hazajött és álmélkodva nézte, mi történt távolléte alatt. Be akar a pincébe menni, de nem lehet; azonban a leány megismervén atyjának szavát, kinyitá az ajtót, ki most még inkább meghökkent a sok test látásán. Elmondá ekkor a leány, mi történt vele, az apa és az anya nem tudták, örüljenek-e, vagy szomorkodjanak.

Ezután ismét rendbe szedvén magukat, éldegéltek, mint azelőtt.

Azonban három esztendő leforgása után, mikor már egészen elfelejtették, mi történt egykor velök, jön két batár az udvarba, gyönyörű négy ló volt befogva mind a kettőbe; kijön a korcsmáros, felesége, leánya és nézik, mint száll ki az egyik batárból egy öreg gróf és felesége, a másiktól pedig egy gyönyörű szép gróf. Az öreg gróf mindjárt előadja, hogy ő itt és itt gróf és fia számára kéri a korcsmáros hajadon leányát. A korcsmáros, kinek leányát már több gazdag úrfi kérte, nem adta sekinek, igen nagy ternót akart vele csinálni, azért is, minekutána hallotta, hogy gróf kéri, tüstént odaigérte. A leány el is készült hamarjában és elment velök, úgy azonban, hogy ebben és ebben a városban egy-két nap után az apja is meg fog jelenni az esküvésen.

Ámde ezek nem grófok voltak, hanem a megölt zsványok társai, s alig mentek egy órányira, már tudta a leány, hányat ütött az óra, és kik markában van. Mikor tehát az erdőbe értek, megjelentek a többi zsványok is és örültek, hogy körmük között van az a leány, ki ezelőtt három esztendővel tíz társukat megölt.

Reábízták tehát a leányt egy öregasszonyra, ki boszorkány volt, maguk pedig elmentek a szomszéd erdőbe vigadozni, hogy hatalmukba keríthették a vitéz leányt. A boszorkány mindjárt egy kád szurkot olvasztott, és mikor már forró volt, levetkőztette anyaszült mezítelenre a leányt, és azt mondotta neki, hogy menjen föl a kádhoz támasztott lajtorján és ugorjon a forró szurokba. A leány vonakodott, hogy ő nem tud beleugorni, hanem kérte a boszorkányt, mutassa meg. A boszorkány fölment egynéhány garádicson és mutatta, hogy így kell felmenni, és ha a felső lábán lesz a lajtorjának, akkor dobja magát a szurokba. A leány okos lévén fölment utána és beletaszította a vén boszorkányt; mivel pedig ruháját előbb elégette a boszorkány, kénytelen volt mezítelen elszökni.

Ment, ment az erdőben, azt sem tudta, merre. Az erdő oly sűrű és setét volt, hogy egyik ember a másikat istenért sem ismerte volna meg. Egyszer hallott maga után kopogásokat, gondolván, hogy utána jönnek, felmászott egy magas fára. Nem is csalatkozott, a zsványok minekutána sokáig mulattak és a vén boszorkány nem jött hozzájuk, azt mondták:

– Menjünk, nézzük meg, mit csinált az anyánk azzal a leánnyal!

Elmentek és látták, hogy a vén boszorkány a forró szurokba van fulladva; mindjárt a legjobb paripákra ültek s az erdő minden útján nyomozták a leányt, így elértek sebességgel ahhoz a fához is, melyre a leány felmászott, és itt egy kicsit megpihentek. Ekkor kirántja az egyik zsvány a kardját haraggal és azt mondja:

– Nézd, pajtás, így vágnám le azt a leányt, ha utolérném!

És amint kirántotta a kardját, a szegény leánynak a combjába vágott, de a leány csak békességes tűréssel szenvedte. Mikor pedig a zsványok fölkerekedtek, ő más úton gondolomformán ballagott; csupa vér volt szegénynek a teste, de mégis virradtára hazatért. Milyen nagyon bámult az apja, anyja, látván anyaszült mezítelen leányukat; mindjárt vettek neki aranyruhát. Azután elmondta, mi történt vele. A leány ekkor megfogadta, hogy ő talán sohasem megy férjhez.

El is telt négy esztendő, és ismét jött tizenkét katona hozzájuk szállást kérni, de a leány megismerte őket, hogy azok közül a zsványok közül valók, akik őt el akarták veszteni. Mindjárt elfogatta a korcsmáros őket és tizenkét derest csináltatott, levetkőztette a katonákat mezítelenre, deresre kötöztette, azután pedig nagy tűt csináltatott, mellyel a leány maga szurkálta agyon a zsványokat, mert a vármegye azt rendelte, hogy végezzék ki őket. Mikor a zsványok szurkálás között kínjukban azt mondták:

– Jaj, jaj, Istenem!

A leány azt felelte reá:

– Nekem is jaj volt, mikor a kardot combomba vágátok!

A korcsmáros még ezután soká élt és a bátor leányt egy igaz gróf, ki meghallotta ezeket, el is vette.

Éltek, haltak, tökbe tették a drágaságaikat, annak a fejéhez vágták (ekkor egyre reá mutat a mesélő), kopasz a helye.